

Dagen før Sølvbrylluppet, den 25., som man altsaa paa en vis Maade kunde betegne med det tyske Udtryk: „Vorabend grosser Ereignisse“, Helligaftenen før de store Begivenheder. Og til denne Helligaften skalvi altsaa være færdige her i Rigsdagen; efter at vi har taget det med betydelig Ro i de første 2, 3, 4, 5 Maaneder af Samlingen, skal dette nu jages igennem, nu sætter Regeringen Punktum ved den 25. April. Og vi har ogsaa faaet at vide gennem Regeringens Hovedorgan, som vi Gud være lovet har faaet etableret her i København, hvordan hele denne meget hurtige Behandling skal foregaa. Vi har faaet at vide i Forvejen — det er ikke os her i Rigsdagen, der bestemmer det, men vi har faaet det at vide gennem Regeringens Hovedorgan —, at det første af disse to Lovforslag skal gaa til eet Udvalg, de to andre til et andet. Mig vilde det forekomme naturligt, at alle disse tre Skattelove, hvorom ogsaa den højtærede Formand sagde, at de havde en vis finansiel Samhørighed, gik til samme Udvalg. Vi har endvidere faaet at vide, at i dette Udvalg skal Behandlingen være meget hurtig. Den højtærede Minister sagde, at Forslagene var let overskuelige, og det er de paa en Maade ogsaa, men han tilføjede — det ses af Fortrykket, som nu er i min lykkelige Besiddelse —, at han forbeholdt sig yderligere at komme med Forslag til Lovforslaget om Luksustolden. Vi ved ikke i Øjeblikket, af hvad Art de er, de skal afrunde den Sum, han trænger til. Men der har været en Del Bladudtalelser fremme, der tyder paa, at de ogsaa skulde have anden Hensigt. Der er visse konservative Kredse, der føler sig lidt lange i Ansigtet efter de mange Anstrengelser, de har haft i de sidste Maaneder; de gaar endnu og venter paa den store fede Bid; jeg ved ikke, om det er den, der vil komme i sidste Øjeblik. Men der vil altsaa komme noget nyt og ukendt. Det er da underligt at forlange paa Forhaand, at Behandlingen her i Tinget og navnlig ogsaa i Udvalget skal være meget hurtig, og at Fristen bliver meget kort: Ende paa det hele, Punktum, den 25. senest!

Vi skal fra vor Side ikke paa nogen Maade lægge den høje Regering Hindringer i Vejen for en saa hurtig Behandling som muligt, men jeg har dog villet gøre disse Bemærkninger for derigennem at fremhæve, at vi fra vor Side ikke anser disse Skattelove for saa overordentlig let overskuelige, saa helt lige at gaa til; de rummer en ganske overordentlig Betydning, politisk og sagligt. Jeg forstaar meget vel, at den højtærede Regering ikke blot jager efter nye Skatteindtægter, som den i høj Grad trænger til,

efter denne stadig uopnaaelige Balance, men at den ogsaa higer efter det Øjeblik, da Rigsdagen er sendt hjem, og den kan sige: Endelig alene! Det er jo et lykkeligt Øjeblik for Regeringer — vi har ikke haft det i mange Aar, og jeg forstaar godt, at den længes derefter. Man gaar jo i Fare, hvor man gaar, og den højtærede Regering har jo ogsaa i denne Rigsdagssamling hvert Øjeblik, kan man næsten sige, befundet sig i farefulde Situationer. Naar nu Rigsdagen endelig er færdig og der kommer en 3—4—5 Sommermaaneder, maa det være med en vis Følelse af Ro og Sikkerhed og Velvære, at Regeringen nyder Sommeren. Det forstaar jeg meget godt; det er menneskeligt. Dens Tilværelse er ikke præget af Stabilitet, det er en ustadig Ligevægt, hvori den befinder sig, eller man kunde maaske snarere sige, at det er en stadig Uligevægt. Hver Dag kan rumme en Fare, hvert Øjeblik kan den styrtes. Landmandsbanksundersøgelserne og meget andet rummer i den Grad Fængstof, at man meget vel kan forstaa, at Regeringen higer efter den Dag og ønsker, at det nu maatte være den 25.; saa kunde man gaa til Sølvbryllupsfest baade smykket i det ydre og glad i Hjertet. Vi skal, som sagt, ikke lægge Hindringer i Vejen derfor, men maa dog forbeholde os den fornødne Tid baade til at tale og tænke over disse Ting og gøre vore Betragtninger over disse finansielt vigtige og betydningsfulde Forslag gældende.

Det, der er et Hovedtræk ved disse tre Lovforslag, er efter min Mening, at man udvider Luksustold- eller Luksusskat-Begrebet ud over alle rimelige Grænser. Nu er man naaet til at kalde noget for en Luksusskat, der i Virkeligheden slet ikke længere har nogen Art af Forbindelse med Luksus. Nu er man naaet til at bruge Luksusskat- eller Luksustoldbegrebet som et meget tarveligt og yderst tyndt Dække for en ganske almindelig indirekte Beskatning. Her er Tale om at indføre en Ølskat under Forudsætning af, at Restriktionerne bortfalder. Her forhøjes Ølskatten paa det lette Pilsnerøl, der nu brygges og sælges, med 3 Kr. fra 18 til 21 Kr. Dernæst forhøjes Skatten paa det, man tidligere kaldte Lagerøl, til 30 Kr., og endelig forhøjes Skatten paa det alkoholstærkeste Øl til 40 Kr., en overordentlig høj Beskatning. Hele Sagen er vist kommet lidt tilfældigt frem, som Regeringens hele Skatte-lovgivning overhovedet i høj Grad synes at hvile paa Tilfældigheder. Det er en saadan Skattepolitik von Fall zu Fall, som man i Øjeblikket griber til. For et Par Maaneder siden var der ikke Tale om en højere Øl-